suhete alalhoidmisele suurriikidega, kus kõikjal maksma pandud kaitsetollid ja kontingendid. Eesti on sunnitud paratamatult välisriikidest sisse vedama teatava hulga aineid, mida kodumaal ei toodeta, kuid välismaa saab väga hästi läbi ka ilma Eesti kaupadeta, mis peamiselt põllumajandussaadused. Sel alal on konkurents koguni suurem kui ühelgi teisel alal. Kuna Eesti kaubavahetus on kõige elavam Saksa- ja Inglismaaga, Eesti enamiku kaupu ostab ka nendelt maadelt, pöörati eriti tähelepanu Saksa ja Inglise turu säilitamisele. Eestil ei õnnestunud kummaltki maalt endale välja kaubelda erisoodustusi, vaid meie saadused langesid üldiste kontingentide normide ja tollitariifide alla. Aeglaselt, kuid järjekindlalt langeb seetõttu meie väljavedu.

Ka oma lähemate naabritega ei õnnestunud Eestil kõvendada majandussuhteid ega võita nende juures soodsaid turustamisvõimalusi. Mainimist vääriks vast kaubavahetuslepingu sõlmimine Soomega, mille alusel Eestil õnnestus keeluseadusest loobunud maale müüa viina, kuid õige ebasoodsatel tingimustel, tunduva kahjuga. Tolliuniooni läbirääkimised Lätiga võtsid möödunud aastal korraks jälle intensiivsema kuju, seda Läti algatusel, kuid mingeid positiivseid tulemusi neist ei järgnenud. Eesti tahaks Lätiga soetada omamaa-saaduste tollivaba vahetuse, Läti aga rõhutab täie innuga täielikku tolliuniooni, milles temal avaneks võimalus ka vahetalitajana teenida välismaa kaupadelt. Küsimustele, kuidas täielise tolliuniooni puhul jagada tollitulusid, ei ole lasknud küsimust areneda kaugemale algstaadiumist, kuigi ametlike isikute vahel on olnud sõitmisi Riiga ja Tallinna.

Aasta alul tegi Eesti valitsus veel naaberriikidele

Eesti kroonika 1932 , lk. 13